

Ο Γλαύκος, γιος Ιππόλοχου, και ο γιος του Τυδέα
120 στη μέση οι δυο τους έσμιξαν να χτυπηθούν ποθώντας.
 Κι όταν τρέχοντας έφτασαν κοντά ο ένας του άλλου,
 ο βροντόφωνος Διομήδης μίλησε πρώτος έτσι:
 «Ποιος είσαι, αρχοντογέννητε, απ' τους θνητούς ανθρώπους;
 Δε σ' είδα ως τώρα καν ποτέ σε μάχη που δοξάζει»
125 μα όλους με το θάρρος σου τους έχεις ξεπεράσει,
 αφού το μακροϊσκιωτο κοντάρι μου αντέχεις.
 Μόνο των δύστυχων παιδιά τη λύσσα μου αντικρίζουν.
 Αν πάλι απ' τον ουρανό είσαι θεός και ήρθες,
 με τους ουράνιους θεούς να χτυπηθώ δε θέλω.
130 Γιατί κι ο γιος του Δρύαντα, ο δυνατός Λυκούργος,
 φιλονικούσε με θεούς κι έζησε έτσι λίγο.
 Τουμανιακού Διόνυσου κάποτε αυτός τις βγάιες
 απ' τ' άγιο βουνό της Νύσσας έδωχνε· αυτές όλες
 τους θύρσους κάτω σκόρπιζαν ο φονικός Λυκούργος
135 με βουκέντρα τις κέντριζε· βυθίστηκε στο κύμα
 σκιαγμένος ο Διόνυσος· τον δέχτηκε σκιαγμένο
 στην αγκαλιά η Θέτιδα απ' τις φωνές του ανθρώπου.
 Μα οι καλότυχοι θεοί οργίστηκαν μ' εκείνον
 κι ο Δίας τον ετύφλωσε· μα δεν έζησε πάλι
140 για πολύ, καθώς το μίσος των θεών όλων είχε.
 Γι' αυτό με τους καλότυχους θεούς δε θέλω μάχες.
 Όμως αν είσαι απ' τους θνητούς που τρων καρπούς της γης μας,
 έλα κοντά, γοργότερα το τέλος σου να έχεις.»
 Σ' αυτόν ο γιος του Ιππόλοχου ο αρχοντικός είπε:
145 «Για τη γενιά μου τι ρωτάς, αντρείε Διομήδη;
 Όπως των φύλλων, όμοια κι η φύτρα των ανθρώπων
 άλλα φύλλα ο άνεμος στη γη σκορπίζει κι άλλα
 βγάζει το δάσος θαλερό στης άνοιξης την ώρα·
 έτσι φυτρώνει η μια γενιά, η άλλη τελειώνει.
150 Μα αν θες να ξέρεις και αυτά, να ξέρεις τη γενιά μου,
 πολλοί είναι οι άνθρωποι που την καλογνωρίζουν.
 Υπάρχει πόλη Έφυρα στ' αλογοτρόφο Άργος·
 ζούσε εκεί ο Σίσυφος, ο πιο πανούργος άντρας,
 γιος του Αιόλου· γέννησε παιδί αυτός το Γλαύκο·
155 το λαμπρό Βελλερεφόντη παιδί είχε ο Γλαύκος.
 Ομορφιά χάρισαν σ' αυτόν, χαριτωμένη αντρεία
 οι θεοί· όμως ο Προίτος είχε κακό στο νου του·
 απ' τ' Άργος τον εξόρισε· ανώτερός του ήταν
 κι ο Δίας σκήπτρο έδωσε σ' αυτόν να εξουσιάζει.
160 Μα ξετρελάθηκε μ' αυτόν του Προίτου η γυναίκα,
 η Άντεια, να ενωθεί κρυφά μ' αυτόν· μα ήταν
 ο Βελλερεφόντης αγνός, συνετός, δεν πειθόταν.
 Με ψέματα στο βασιλιά τον Προίτο αυτή μιλούσε:
 — Το Βελλερεφόντη, Προίτε, σκότωσε· να πεθάνεις
165 αλλιώς· ζήτησε έρωτα με μένα άθελά μου.
 Έτσι· και οργίστηκε ακούοντας ο ρήγας·
 να τον σκοτώσει απόφυγε, δε βάσταξε η καρδιά του·
 στη Λυκία τον έστειλε με σήματα θανάτου
 λόγια χαμού χαράζοντας σε διπλωμένες πλάκες·
170 να δώσει, αυτά στον πεθερό είτε για το χαμό του.
 Με των θεών προβόδιμα πήγε αυτός στη Λυκία.
 Στη Λυκία σαν έφτασε, στον ποταμό τον Ξάνθο,
 με προθυμία τον δέχτηκε ο ρήγας της Λυκίας·
 μέρες εννιά τον ξένισε, του 'σφαξε εννιά βόδια·
175 η ροδοδάκτυλη Αυγή η δέκατη σαν ήρθε,
 τον ρωτούσε πια, ζητούσε σημάδι να του δείξει

που απ' το γαμπρό του έφερε, το βασιλιά τον Προίτο.
 Σαν διάβασε το ολέθριο σημάδι του γαμπρού του,
 πρώτα την άγρια Χίμαιρα πρόσταξε να σκοτώσει·
180 είχε τη φύτρα από θεούς και όχι απ' ανθρώπους·
 λιοντάρι μπρος, φίδι πίσω, στη μέση γίδα ήταν
 κι έβγαζε απ' το στόμα της φωτιές πολλές και φλόγες.
 Τη σκότωσε υπακούοντας σε θεϊκά σημάδια.
 Έπειτα με τους ξακουστούς χτυπήθηκε Σολύμους·
185 η πιο μεγάλη έλεγε μάχη αυτή πως ήταν.
 Τρίτο, τις αντροδύναμες σκότωσε Αμαζόνες.
 Καθώς γυρνούσε, του 'στησε και άλλο δόλο ακόμη·
 αντρειωμένους διάλεξε απ' την πλατιά Λυκία
 κι έστησε ενέδρα· μα κανείς δε γύρισε στο σπίτι·
190 όλοι αυτοί σκοτώθηκαν απ' το Βελλερεφόντη.
 Ο ρήγας τότε ένωσε πως θεού γόνος ήταν,
 τον κράτησε, του έδωσε την κόρη του γυναίκα
 και τις βασιλικές τιμές μοιράστηκε μαζί του.
 Οι Λύκιοι του χάρισαν το πιο καλό μετόχι,
195 να χαίρεται, πανέμορφο μ' αμπέλια, με χωράφια.
 Γέννησε αυτή τρία παιδιά για το Βελλερεφόντη,
 Ίσανδρο και Ιππόλοχο και Λαοδάμεια κόρη.
 Έπειτα έσμιξε μ' αυτήν ο πάνσοφος ο Δίας
 και γέννησε το μαχητή τον άξιο Σαρπηδόνα.
200 Αλλ' όταν πια μισήθηκε απ' τους θεούς εκείνος,
 στον κάμπο τον Αλήιο μόνος περιπλανιόταν
 τον κόσμο τον αρνήθηκε, έλιωνε η ψυχή του.
 Τον Ίσανδρο του σκότωσε, αχόρταγος στη μάχη,
 ο Άρης με τους ξακουστούς Σόλυμους πολεμώντας,
205 η χρυσοχάλινη Άρτεμη θυμώνοντας την κόρη.
 Πατέρας μου ο Ιππόλοχος, έχω απ' αυτόν τη φύτρα·
 στην Τροία μ' έστειλε αυτός εντολή δίνοντάς μου
 να είμαι πρώτος πάντοτε, να ξεπερνώ τους άλλους,
 να μην ντροπιάζω τη γενιά προγόνων που υπήρξαν
210 μες στην Εφύρα άριστοι και στην πλατιά Λυκία.
 Αυτή η γενιά, η φύτρα μου καυχιέμαι εγώ πως είναι.»
 Έτσι είπε· κι ο βροντόφωνος χάρηκε Διομήδης·
 έμπηξε το κοντάρι του στη γη την πολυτρόφα
 κι αμέσως στον πολέμαρχο γλυκά μιλούσε λόγια:
215 «Μου είσαι φίλος πατρικός από παλιά, αλήθεια!
 Τον άξιο Βελλερεφόντη κάποτε ο Οινέας
 ξένισε στο παλάτι του για είκοσι ημέρες
 κι ένας στον άλλο έδωσαν δώρα φιλοξενίας·
 μια ζώνη λαμπροπόρφυρη του έδωσε ο Οινέας,
220 σ' αυτόν ο Βελλερεφόντης χρυσή δίγουβη κούπα,
 που φεύγοντας την άφησα στο πατρικό μου σπίτι.
 Έτσι μικρό που μ' άφησε, Τυδέα δε θυμάμαι,
 σαν ο στρατός των Αχαιών χάθηκε μες στη Θήβα.
 Έτσι είμαι φίλος σου εγώ μέσα στο Άργος πάντα
225 και συ δικός μου, σαν βρεθώ κάποτε στη Λυκία.
 Ας μη σμιχτούν τα όπλα μας, κι η μάχη ας ανάβει·
 Τρώες πολλοί και σύμμαχοι υπάρχουν να σκοτώνω,
 όποιους θεός στα χέρια μου, στα πόδια μου μου ρίξει,
 και να σκοτώσεις, αν μπορείς, πολλούς Αργείους έχεις.
230 Όπλα ας ανταλλάξουμε, όλοι αυτοί να ξέρουν
 πως μια φιλία πατρική ανάμεσά μας είναι.»
 Είπαν αυτά και πήδησαν απ' τ' άλογα αμέσως·
 τα χέρια έδωσαν κι οι δυο κι ορκίστηκαν φιλία·
 του Γλαύκου τότε σάλεψε τη σκέψη ο γιος του Κρόνου
235 κι έδωσε αυτός όπλα χρυσά, χάλκινα για να πάρει,
 που άξιζαν βόδια εκατό κι εννιά, του Διομήδη.